

Elia – numero yksitoista

Ensimmäinen erehdys

Jeff Pippenger

2023-10-15

Aaronin kultaisen vasikan kapina muinaisen Israelin alussa on profeetallisesti yhdenmukainen Jerobeamin kapinan kanssa Efraimin pohjoisen valtakunnan kymmenen heimon alussa. Nämä pyhät tarinat ovat esikuvia adventismin kapinasta vuonna 1863.

Tietysti on olemassa muitakin todistajia vuoteen 1863 nähden, mutta Aaron ja kuningas Jerobeam tarjoavat todistajia, jotka asettuvat vuoden 1863 historian päälle, ja kaikki nuo tarinat havainnollistavat sadan neljäkymmenen tuhannen liikettä, joka on protestanttinen sarvi, ei ainoastaan Raamatun profetian kuudennen valtakunnan viimeisinä päivinä, vaan aina koetusajan päättymiseen saakka. Nuo tarinat käsittelevät myös republikaanisen sarven rinnakkaista historiaa kuudennessa valtakunnassa.

Yleisesti ottaen niiden, jotka uskovat, on hyvin vaikea hyväksyä totuutta, että seitsemännen päivän adventistikirkko on Jumalan jäännöskansa maailman lopussa. Tuo uskomus on ensimmäinen erehdyksemme. Raamatullista näyttöä siitä, että Laodikean seurakunta edustaa sitä kansaa, joka kohotetaan lipuksi sunnuntailakiriisin aikana, ei ole. Ensimmäinen erehdyksemme on hyväksyä väärä lähtöoletus, että näin on. Maailman lopun lippu muodostuu niistä, jotka saatanan synagogan jäsenet heittivät ulos.

Ja hän pystyttää kansoille lipun ja kokoaa Israelin karkotetut sekä kerää yhteen Juudan hajotetut maan neljästä äärestä. Jesaja 11:12.

Laodikealaiset adventistit heittävät ulos ne, joiden on määrä olla lippumerkkinä.

Kuulkaa Herran sana, te, jotka vapistelette hänen sanansa edessä; teidän veljenne, jotka vihaavat teitä, jotka karkottavat teidät minun nimeni tähden, sanovat: ”Olkoon Herra kirkastettu”; mutta hän ilmestyy teidän iloksenne, ja he joutuvat häpeään. Jesaja 66:5.

Ne, jotka ovat lippumerkki, heidät heitetään ulos Kristuksen ”nimen” tähden. Nimi, joka synnyttää vihan, on Alfa ja Omega, sillä Alfa ja Omegan periaate yksilöi selvästi sen, ketä seitsemännen päivän adventistikirkko edustaa Raamatun profetiassa. Vertaus kymmenestä neitsyestä edustaa adventismia.

”Myös Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa adventtikansan kokemusta.” Suuri taistelu, 393.

Vertaus täyttyi adventismin alkuvaiheessa, ja se täyttyi jälleen loppuvaiheessa kirjaimellisesti jokaista yksityiskohtaa myöten.

”Minua viitataan usein vertaukseen kymmenestä neitsyestä, joista viisi oli ymmärtäväistä ja viisi tyhmää. Tämä vertaus on täyttynyt ja tulee täyttymään aivan kirjaimellisesti, sillä sillä on

erityinen sovellus tähän aikaan, ja kuten kolmannen enkelin sanoma, se on täyttynyt ja tulee edelleen olemaan nykyinen totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, August 19, 1890.

Tyhmät neitsyet, jotka heräävät ja huomaavat, ettei heillä ole öljyä, ovat laodikealaiset.

”Sen tila, jossa seurakuntaa edustavat tyhmät neitsyet, kuvataan myös laodikealaiseksi tilaksi.” Review and Herald, August 19, 1890.

Viisaiden neitsyiden, joita edustaa myös Filadelfian seurakunta, kamppailu kohdistuu seurakuntaan, joka väittää olevansa juutalaisia, mutta ei ole sitä.

Katso, minä teen ne, jotka ovat saatanan synagogasta, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan valehtelevat—katso, minä saatan heidät tulemaan ja kumartamaan sinun jalkojesi eteen ja ymmärtämään, että minä olen sinua rakastanut. Ilmestys 3:9.

Sisar White käsittelee tätä jaetta heti ensimmäisessä suuressa pettymyksessä jälkeen julkaistussa kirjoituksessa.

”Te ajattelette, että ne, jotka kumartavat pyhien jalkojen juureen, (Ilmestys 3:9), pelastuvat lopulta. Tässä minun täytyy olla teidän kanssanne eri mieltä; sillä Jumala näytti minulle, että tämä joukko oli tunnustavia adventisteja, jotka olivat luopuneet ja ’jälleen ristiinnaulinneet itselleen Jumalan Pojan ja saattaneet hänet julkisen häväistyksen alaiseksi’. Ja ’koetuksen hetkellä’, joka on vielä tuleva, tuomaan ilmi jokaisen todellisen luonteen, he tulevat tietämään, että he ovat ikuisesti kadotetut; ja sielunsa tuskan valtaamina he kumartuvat pyhien jalkojen juureen.” Word to the Little Flock, 12.

Jesajan viidennessä luvussa mainitaan ensimmäisen kerran viinitarhalaulu, jota Kristus myöhemmin käytti.

Nyt minä laulan rakkaalleni laulun rakkaastani ja hänen viinitarhastaan. Rakkaallani oli viinitarha erittäin hedelmällisellä kukkulalla. Hän aidasi sen, raivasi siitä kivet, istutti siihen jaloimman viinipuun, rakensi tornin sen keskelle ja hakkuutti siihen myös viinikuurnan. Ja hän odotti, että se tuottaisi rypäleitä, mutta se tuotti villirypäleitä. Ja nyt, Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa, pyydän, minun ja viinitarhani välillä. Mitä olisi voitu tehdä enemmän minun viinitarhalleni, mitä minä en olisi tehnyt sille? Miksi se, kun minä odotin sen tuottavan rypäleitä, tuottikin villirypäleitä? Jesaja 5:1–4.

Vertauskuva, olipa se Vanhassa tai Uudessa testamentissa, osoittaa Jumalan seurakunnan Jumalan hylkäämäksi, koska se kieltäytyi tuottamasta niitä hedelmiä, joita varten se oli herätetty esiin. Jesajan viidennessä luvussa, vertauskuvan päätöksessä, viinitarhan rangaistus ilmaistaan, samalla kun luvataan kohottaa kansoille lippumerkki. On selvää, ettei viinitarha ole tuo lippumerkki.

Sentähden Herran viha syttyy hänen kansaansa vastaan, ja hän ojentaa kätensä heitä vastaan ja lyö heitä; niin vuoret vapisevat, ja heidän ruumiinsa ovat revittyinä katujen keskellä. Kaikesta tästä huolimatta hänen vihansa ei ole kääntynyt pois, vaan hänen kätensä on yhä ojennettuna. Ja hän nostaa merkin kansakunnille kaukaa ja viheltää niille maan äärestä; ja katso, ne tulevat nopeasti, kiiruhtaen. Jesaja 5:25, 26.

Kun Jeesus myöhemmin lauloi tämän laulun vertauksena, hänen johtopäätöksensä oli yhtä ratkaiseva.

Kuulkaa toinen vertaus: Oli eräs isäntä, joka istutti viinitarhan, aidasi sen joka puolelta, kaivoi siihen viinikuurnan ja rakensi tornin; sitten hän vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti pois toiseen maahan. Ja kun hedelmien aika lähestyi, hän lähetti palvelijansa viinitarhureiden luo saadakseen sen hedelmät. Mutta viinitarhurit ottivat hänen palvelijansa, pieksivät yhden, tappoivat toisen ja kivittivät kolmannen. Taas hän lähetti muita palvelijoita, enemmän kuin ensimmäisellä kerralla, ja he tekivät näille samoin. Mutta viimein hän lähetti heidän luokseen poikansa sanoen: He kavahtavat minun poikaani. Mutta kun viinitarhurit näkivät pojan, he sanoivat keskenään: Tämä on perillinen; tulkaa, tappakaamme hänet ja ottakaamme hänen perintönsä haltuumme. Ja he ottivat hänet kiinni, heittivät viinitarhan ulkopuolelle ja tappoivat hänet. Kun siis viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille? He sanoivat hänelle: Hän perii nuo pahat miehet surkeasti perikatoon ja vuokraa viinitarhansa toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät ajallaan. Jeesus sanoi heille: Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut, ja se on ihmeellistä meidän silmissämme? Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät. Ja joka kaatuu tähän kiveen, se ruhjoutuu; mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa tomuksi. Ja kun ylipapit ja fariseukset kuulivat hänen vertauksensa, he ymmärsivät, että hän puhui heistä. Matteus 21:33–45.

Laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko ei ole se lippumerkki, joka kohotetaan. Viimeisten päivien viinitarha, jota muinainen Israel on esikuvallisesti kuvannut, on laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko, mutta on oleva kansa, joka tuottaa sen hedelmän, joka kelpaa esikoishedelmäksi; juuri sitä ovat ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta.

Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa, sillä he ovat neitsyitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, minne ikinä hän menee. Heidät on lunastettu ihmisten joukosta esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle. Ilmestys 14:4.

Viirinä heitä käytetään Huoneenhaltijan toimesta viimeisen sadonkorjuun kokoamiseksi. Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkko on se viinitarha, joka hylkäsi Mooseksen seitsemän ajan peruskiven. Siitä lähtien seurasi asteittainen vajoaminen yhä suurempaan pimeyteen. Viirin tulee olla ”Iisain juuri”. Iisain juuri eli Daavid edustaa aivan viimeistä totuutta, jonka Jeesus esitti oman historiansa saivarteleville juutalaisille. Se on Alfa ja Oomega -periaatteen vertauskuva, jota sekä muinaisen että nykyisen Israelin uskottomat viinitarhurit kieltäytyvät ymmärtämästä.

Sinä päivänä on Iisain juurivesa, joka on kansojen lippumerkinä; hänen puoleensa pakanakansat kääntyvät, ja hänen lepopaikkansa on oleva kunniaisa. Jesaja 11:10.

Sisar White ja James White osoittavat selvästi, että vuoteen 1856 mennessä liikkeestä oli tullut Laodikea; milloin hän siis toteaa sen koskaan ottaneen vastaan laodikealaisille annettua sanoman? Ei koskaan. Ensimmäinen erehdyksemme on hyväksyä väite, että seitsemännen päivän adventistikirkko olisi ollut voittava kirkko kulkiessaan historiansa vaiheiden läpi. Asia on täysin päinvastoin. Jos hyväksymme tuon ensimmäisen virheellisen lähtökohdan, silmämme sulkeutuvat

profeetallisilta tosiasioilta, jotka opettavat toisin. Esimerkiksi sisar White toteaa toistuvasti, että muinaisen kirjaimellisen Israelin historia kuvaa nykyisen hengellisen Israelin kokemusta ja historiaa. Usein viitatessaan muinaiseen Israeliin nykyisen Israelin esikuvana hän lainaa samalla apostoli Paavalin klassista lausumaa tästä samasta tosiasiasta.

Mutta kaikki tämä tapahtui heille esikuvallisesti, ja se on kirjoitettu varoitukseksi meille, joiden osaksi maailman aikojen loppukausi on tullut. 1. Korinttolaiskirje 10:11.

Apostoli Paavali jakeessa yksitoista tiivistää edelliset kymmenen jaetta.

Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että kaikki meidän isämme olivat pilven alla ja kaikki kulkivat meren läpi, ja kaikki saivat kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä, ja kaikki söivät samaa hengellistä ruokaa, ja kaikki joivat samaa hengellistä juomaa; sillä he joivat siitä hengellisestä kalliosta, joka seurasi heitä, ja se kallio oli Kristus. Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, sillä he kaatuivat erämaassa. Mutta nämä tapahtuivat varoittaviksi esikuviksi meille, ettemme himoitsisi pahaa, niin kuin he himoitsivat. Älkääkään olko epäjumalanpalvelijoita niin kuin muutamat heistä, niin kuin kirjoitettu on: ”Kansa istuutui syömään ja juomaan, ja nousi karkeloimaan.” Älkäämmekään harjoittako haureutta, niin kuin muutamat heistä haureutta harjoittivat, ja heitä kaatui yhtenä päivänä kaksikymmentäkolme tuhatta. Älkäämmekään kiusatko Kristusta, niin kuin muutamat heistä kiusasivat, ja saivat surmansa käärmeiden kautta. Älkääkään myöskään nurisko, niin kuin muutamat heistä nurisivat, ja saivat surmansa tuhoojan käden kautta. 1. Korinttolaiskirje 10:1–10.

Paavali ja sisar White eivät käytä muinaista Israelia esimerkkinä voittoisasta ja vanhurskaasta kansasta. Päinvastoin. Paavali tiivistää nuo ensimmäiset kymmenen jaetta jakeessa yksitoista ja toteaa sitten seuraavassa jakeessa opetuksen, jonka muinaisen Israelin historian on määrä välittää niille, jotka näkevät.

Sentähden katsokoon, ettei se, joka luulee seisovansa, lankea. 1. Korinttolaiskirje 10:12.

Muinainen Israel tarjoaa esimerkin kansasta, joka oli Jumalan kutsuma, Jumalan johtama, täytti Jumalan profetiat ja kapinoi Jumalaa vastaan joka askeleella ja lopulta ristiinnaulitsi taivaan ja maan Luojan! Adventisteilla ei ole vaikeutta myöntää näitä tosiasioita muinaisesta Israelista, mutta harvoin he sallivat tarkoitetun varoituksen murtautua läpi heidän laodikealaisen sokeutensa. He saattavat lainata niitä kohtia, joissa sisar White nimittää seurakuntaa Jumalan silmäteräksi, ja sitä se onkin, mutta Jumalan rakkaus Hänen kansaansa kohtaan ei peitä viitalla heidän todellista tilaansa. Niitä, joita Hän rakastaa, Hän nuhtelee ja kurittaa. Niin suuresti kuin Jumalan seurakunta onkin Jumalan silmäterä, Jeesus esitti hyvin selvästi suhteensa tuohon silmäterään, omaan silmäteräänsä.

Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka sinun tykösi on lähetetty; kuinka usein olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi yhteen, niin kuin kana kokoaa poikueensa siipiensä alle, mutta te ette ole tahtoneet! Katso, teidän huoneenne jää teille autioksi; ja totisesti minä sanon teille: te ette näe minua, ennen kuin tulee aika, jolloin sanotte: Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä. Luuk. 13:34, 35.

Kysymykset tulisi esittää näin: ”Kuvaako Jeesus todella lopun alun kautta? Kuvaako muinainen Israel todella nykyistä Israelia?” Muinaisen Israelin ongelmana kautta koko sen historian oli se, että he uskoivat perintönsä osoittavan heidän olevan Jumalan kansa ja että he sen vuoksi eivät voineet olla mitään muuta kuin Jumalan kansa. Siksi he Jeremian päivinä tunnustautuivat Herran temppeliksi.

Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, kuuluen: Asetu Herran huoneen portille ja julista siellä tämä sana ja sano: Kuulkaa Herran sana, kaikki te Juudan miehet, jotka käytte näistä porteista sisään kumartaaksenne Herraa. Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Parantakaa tienne ja tekonne, niin minä annan teidän asua tässä paikassa. Älkää luottako valheen sanoihin, jotka sanovat: Herran temppeli, Herran temppeli, Herran temppeli ovat nämä. Jeremia 7:1–4.

Juuri tätä samaa harhaluuloa korosti myös Johannes Kastaja.

ja he ottivat häneltä kasteen Jordanissa tunnustaen syntinsä. Mutta nähdessään monia fariseuksia ja saddukeuksia tulevan kastettavikseen hän sanoi heille: Te kyykkäärmeiden sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaa vihaa? Tehkää siis parannukseen sopivia hedelmiä. Älkääkä luulko voivanne sanoa mielessänne: Meillä on isänä Abraham; sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää Abrahamille lapsia. Jo nyt on kirves pantu puitten juurelle; sen tähden jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan maahan ja heitetään tuleen. Matteus 3:6–10.

Juuri sama harhautunut käsitys adventismin piirissä, jota symboloi ilmaus ”Herran temppeli olemme me” sekä ajatus, että olemme Abrahamin hengellistä ”siementä”, on Laodikean sokeuden ensisijainen ilmentymä.

Jumala lähettää sanansaattajia ilmoittamaan kansalleen, mitä heidän täytyy olla ja tehdä voidakseen noudattaa Hänen vanhurskautensa lakeja, jotka jos ihminen täyttää, hän myös saa elää niiden kautta. Heidän tulee rakastaa Jumalaa yli kaiken eikä pitää muita jumalia Hänen rinnallaan; ja heidän tulee rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään, tehden hänelle niin kuin he tahtoisivat hänen tekevän heille.

“Jumalan pyhän lain ainoatakaan piirtoa ei tule kohdella kevyesti eikä epäkunnioittavasti. Ne, jotka rikkovat Herran sanan: ’Näin sanoo Herra’, seisovat pimeyden ruhtinaan lipun alla kapinassa Luojaansa ja Lunastajaansa vastaan. He vetoavat kuuliaisille annettuihin lupauksiin sanoen: Herran temppeli, Herran temppeli olemme me, samalla kun he häpäisevät Jumalaa esittämällä väärin Hänen luonteensa, tekemällä juuri niitä asioita, joita Hän on käskennyt heidän olla tekemättä. He pystyttävät mittapuun, jota Jumala ei ole antanut. Heidän esimerkkinsä johtaa harhaan, heidän vaikutuksensa turmelee. He eivät ole maailman valkeuksia, sillä he eivät noudata vanhurskauden periaatteita.”

“Ihmiset eivät voi osoittaa suurempaa petollisuutta Jumalaa kohtaan kuin jättämällä huomioon ottamatta sen valon, jonka Hän heille lähettää. Ne, jotka näin tekevät, johtavat tietämättömiä harhaan, sillä he pystyttävät vääriä tienviittoja. He vääristelevät lakkaamatta puhtaita periaatteita....”

”Pyhän Kirjoituksen sanoissa meille sanotaan selvästi, miksi hävitys kohtasi juutalaista kansaa. Heillä oli suuri valo, runsaat siunaukset ja ihmeellinen menestys. Mutta he osoittautuivat uskottomiksi heille uskotussa tehtävässä. He eivät uskollisesti hoitaneet Herran viinitarhaa eivätkä antaneet Hänelle sen hedelmiä. He toimivat ikään kuin Jumalaa ei olisi, ja sen tähden onnettomuus kohtasi heidät.” Manuscript Releases, nide 14, 343–345.

Israel uskoi, että koska Jumala oli valinnut heidät heidän historiansa alussa, he olisivat aina Hänen valittu kansansa. Vielä pahempaa oli, että he uskoivat myös, että koska he olivat Hänen valittu kansansa, Hän kunnioittaisi heitä, huolimatta siitä, että he kieltäytyivät kunnioittamasta Häntä. Profeetallisesti he olivat Hänen valittu kansansa, siihen asti kunnes heidät hylättiin avioerolla, mutta he eivät koskaan olleet se kansa, joksi Jumala oli halunnut heidän tulevan. Valitun kansan vanhurskaus ei määräydy sen perusteella, keitä he saattavat luulla olevansa. Muinainen Israel on seitsemännen päivän adventistikirkon ensisijainen esikuva, mutta kun hyväksytään virheellinen lähtökohta, että he edustavat maailman lopussa niitä sataa neljääkymmentäneljää tuhatta, Laodikean sokeus tulee ilmi, niin kuin muinaisen Israelinkin sokeus tuli. Adventismi uskoo ja opettaa, että he ovat Jumalan jäännöskansa maailman lopussa, huolimatta selvästi todistusaineistosta, joka osoittaa päinvastaista.

Mitä lähemmäksi koetusajan päättymistä tulemme, sitä vakavammaksi ja suorasukaisemmaksi Laodikean kansalle annettavan sanoman täytyy käydä. Ellei tuota väärää lähtökohtaa syrjäytetä totuuden tieltä, silloin Aaronin, Jerobeamin ja vuoden 1863 esimerkit peittyvät perinteen ja tavan verhon alle. Koetusajan päättyminen on liian lähellä, jotta sen verhon alla voitaisiin enää kauemmin piileskellä.

Ja tämä on tuomio: valo on tullut maailmaan, mutta ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valoa, sillä heidän tekonsa olivat pahat. Sillä jokainen, joka tekee pahaa, vihaa valoa eikä tule valoon, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi. Johannes 3:19, 20.

Adventismin luopumusten historiaa on seurattu Jumalan profeetallisessa sanassa. Se on profeetallinen todellisuus. Ensimmäinen todiste tästä on muinainen Israel. Muinaisen Israelin historia on jatkuvan ja voimistuvan luopumuksen historiaa, ja kuitenkin Raamattu ja Profetian Henki opettavat, että muinainen Israel on esikuva nykyajan Israelista. Niin surullista kuin tämä onkin, tämän totuuden ymmärtäminen ei ole koskaan ollut tärkeämpää kuin juuri nykyhetkellä. Se, mitä Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen myötä avataan sineteistään, on se tosiasia, että adventismin historia protestanttisena sarvena kulkee rinnakkain republikaanisen sarven historian kanssa. Molemmat sarvet tarjoavat toisilleen toisen todistajan, ja kieltäytyminen näkemästä oikein toista todistajista estää samalla toisenkin todistajan tunnistamisen.

Aaronin, Jerobeamin ja vuoden 1863 linjat osoittavat nykyajan hengellisen Israelin alun, ja samalla ne osoittavat myös republikaanisen sarven alun. Kolmannen enkelin sanoma on varoitus pedon merkin vastaanottamista vastaan. Yhdysvallat säätää ensimmäisenä sunnuntailain ja pakottaa sitten koko maailman tekemään samoin.

”Vieras kansat seuraavat Yhdysvaltain esimerkkiä. Vaikka se kulkee edellä, sama kriisi kohtaa kuitenkin meidän kansaamme kaikkialla maailmassa.” Testimonies, osa 6, 395.

Sunnuntailakikriisiin liittyviä profeetallisia totuuksia ei voida erottaa Yhdysvaltojen toiminnasta. Ilmestyskirjan kolmantenatoista luvussa kuvattu maapeto on Raamatun profetian kuudes valtakunta, joka hallitsee seitsemänkymmentä profeetallista vuotta Jesajan kahdenkymmenennenkolmannen luvun mukaan. Maapeto on se, jolla on kaksi sarvea. Näiden kahden sarven keskinäiseen suhteeseen liittyvät totuudet avautuvat nyt sineteistään, mutta ainoastaan niille, jotka päättävät ymmärtää, että Jeesus toteuttaa Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen avaamisen sineteistään käyttämällä jonkin asian alkua havainnollistamaan jonkin asian loppua.

Yhdysvallat alkoi Raamatun profetian kuudentena valtakuntana vuonna 1798, ja seuraavien kuudenkymmenenviiden vuoden aikana ne kaksi sarvea, jotka kulkisivat yhdessä läpi historian, asetettiin sellaiseen kehykseen, että ne voitiin tunnistaa, mutta vain niiden toimesta, jotka ovat halukkaita näkemään. Ne kuusikymmentäviisi vuotta, jotka esitetään Jesajan kirjan 7. luvussa, alkoivat vuonna 742 eKr. ja päättyivät vuonna 677 eKr. Vuosien 1798 ja 1863 välillä nuo vuodet toistuivat. Nuo kuusikymmentäviisi vuotta osoittavat kriisiprosessin kummassakin sarvessa.

Vuoteen 1863 mennessä Jesajan kahdenkymmenennenkolmannen luvun profeetallisten ”yhden kuninkaan päivien” alkukausi oli päättynyt, ja siten se vahvisti ”yhden kuninkaan päivien” päätöskauden profeetalliset tienviitat. Jesajan kahdenkymmenennenkolmannen luvun vertauskuvallisen seitsemänkymmenen päättymisen havainnollistetaan ensimmäisillä kuudellakymmenelläviidellä vuodella. Vuodesta 1863 aina lopun aikaan vuonna 1989 ulottuva ajanjakso on Laodikean adventtikirkon ajanjakso, joka alkoi milleriläisestä liikkeestä ja päättyy sadanneljänenkymmenennenneljäntuhannen liikkeeseen. Jotta voisimme ymmärtää lopun ajan ajanjakson, meidän on ymmärrettävä alun ajanjakso. Adventismi ei voi tehdä tätä, sillä sen alku on merkitty sen Mooseksen valan hylkäämisellä, mikä yksilöi juuri ne kuusikymmentäviisi vuotta, jotka edustavat adventismin ja Yhdysvaltojen alkua ja loppua.

Tästä syystä — ja tämä on erittäin merkittävä syy — tämä artikkeli on pyrkinyt vahvistamaan erään profeetallisen tosiasian, jota Juudan heimon Leijona parhaillaan avaa sineteistään. Tämä tosiasia on se, että jos et ole halukas tunnustamaan, että seitsemännen päivän adventistikirkko on aina ollut Laodikean tilassa, et loogisesti kykene oikein erottamaan adventismin historiaa, ja ilman adventismin historian oikeaa erottamista et kykene oikein tunnistamaan republikaanisuuden sarvea.

Sillä jos he, päästyään maailman saastutuksia pakoon Herran ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen tuntemisen kautta, taas niihin kietoutuvat ja tulevat voitetuiksi, on heidän viimeinen tilansa pahempi kuin ensimmäinen. Sillä parempi olisi heille ollut, etteivät he olisi oppineet tuntemaan vanhurskauden tietä, kuin että he sen tunnettuaan kääntyvät pois heille annetusta pyhästä käskystä. Mutta heille on tapahtunut, niin kuin tosi sananlasku sanoo: Koira palaa omaan oksennukseensa, ja pesty emakko rypee rapakossa. 2 Piet. 2:20–22.